

Hryz a Smith

Bylo nebylo, v jednom lese na Vysočině byla parta lesních zvířátek. Všechna se měla ráda a kamarádila spolu. A jako každá správná parta, měli svého vůdce. Statného pana Jelena, který měl svoji rádkyni, moudrou Sovu. Všem se dařilo velice dobře a opravdu by jste jen těžko hledali nějakou hádku mezi zvířátky.

Jednoho překrásného letního dne, byla zvířátka jelenem svolána na palouček u lesní studánky. Jelen všem připomněl, že v létě jsou vysoké teploty a proto všechna zvířátka musí být opatrná, aby nevznikl požár. Nejen při různých hrách a činnostech, ale především, když někdo ze zvířátek najde neznámou věc, kterou v lese nechají lidé. Moudrá paní Sova také poradila, jak při vzniku požáru postupovat. Že jediné co platí na oheň, je voda, kterou v lesní studánce mají. A proto je potřeba vodu co nejdříve dostat k místu požáru. Proto u studánky bude vždy připraven dutý dub, který před lety lidé skáceli. Ten se naplní a Jelen společně s Laní a dalšími silnými zvířátky, dub plný vody přesunou na místo, kde bude hořet. Všem zvířátkům se to velice líbilo. A tak spokojeně odešla domů.

Léto pomalu končilo a zvířátka pomalu zapoměla, co jim Jelen na paloučku, na začátku léta řekl. Kdo na to však úplně zapomněl, byli dva veverčáci. Hryz a Smith (čtete Smis). Byli to dva neposední kluci, kteří se celý den honili ve větvích, nebo po sobě házeli šišky. Když už je ani to nebavilo, začali zlobit ostatní zvířátka. Házeli šišky paní Zajícové do dutého pařezu, kde zrovna prala prádlo. Nebo jindy zasypali šiškami východ z nory starého bručouna pana Jezevce. Také pan Jelen si nemohl být jistý, co na něho Ti dva uličníci přichystali. Mezi stromy natáhli spoustu provázků, aby když pan Jelen běžel po lese a kontroloval zda je všechno v pořádku, se zamotal svými parohy do provázků a musel mu někdo pomoci. Prostě byli to kluci hraví a nezbední.

A zrovinka na konci léta, když už sluníčko chodilo dříve spát, veverčí kluci na kraji lesa našli nějakou věc, co zde lidé zapomněli. Nejdříve si ji prohlíželi z výšky smrku. Potom pomalinku lezli níž a níž, až byli zcela na zemi. Domluvili se, že si tu věc nechají a nikomu o tom neřeknou. Chtěli ji mít jen a jen pro sebe. Pomalu se k té divné věci přibližovali, a když viděli že se vůbec nehýbe, odvážili se dohupkat přímo k ní. Nejdříve se báli dotknout, ale i tento strach posléze zmizel. Začali ve svých packách tuto věc otáčet a prohlíželi si ji ze všech stran. Byla to krabička. Na té krabičce bylo i něco napsáno. Ale veverčí kluci nic o písmenkách nevěděli a tak si nápis nepřčetli. A jak s tou krabičkou otáčeli a kroutili a obraceli, najednou v ní cosi zarachotilo. Oba dva, Hryz i Smith byli okamžitě v koruně toho nejbližšího stromu. Oba měli strach a nevěděli, co se stalo. Po chvílce, kdy byl klid a z krabičky se nic neozývalo, slezli a začali znovu bádát. Až se jim podařilo krabičku náhle otevřít. Koukají a z krabičky se vysypala nějaká dřívka. Byla to dřívka, která měla na koncích černou bambulku. Veverčáci se s chutí zakousli do dřívek a začali je ohlodávat. Ale dřevo bylo divné a nedobré. A tak si Hryz a Smith vymysleli jinou hru. Byla to hra na rytíře. Vzali si do ruky dřívka, Vy děti víte že to byly sirky, a začali spolu šermovat. Šermovali se spolu dlouho, protože si bambulkou na konci sirky, neublížili. Najednou však Smith sirkou zavadil o krabičku a sirka zajiskřila. To se oběma veverčákům velice zalíbilo a tak to zkusili znova. Nejdříve Hryz a pak Smith a neustále dokola. A v tom se to stalo. Sirka veverčáka Hryze se zapálila! Oba veverčáci se dívali, jak sirka hoří. Hryz se ji dotknul a zjistil, že dotknout se hořící sirky, velice pálí. Upustil hořící sirku na zem a začal si spálenou packu foukat. Moc ho bolela. Jakmile spadla hořící sirka na zem, hned od ní začalo hořet jehličí a drobné klacíky spadlé ze stromů. Oba dva kluci se hrozně lekli a začali šplhat do stromů a utíkat domů. Dobře věděli co provedli a nechtěli o tom nikomu říct. Naštěstí si však starší Smith vzpomněl, co jim na paloučku říkal pan Jelen a okamžitě to řekl mamince a tatínkovi. Tatínek pan Veverka okamžitě skákal ze stromu na strom a

zastavil se až u hnízda paní Sojky. Všichni jistě víte, že paní Sojka je tou nejspolehlivější sirénou, která v lese je. Všem zvířátkům oznamuje svým hlasem, že se v lese děje nebezpečného. A tak paní Sojka začala volat všechna zvířátka na poplach. Mezitím se požár na kraji lesa začal pomalu šířit i dovnitř lesa. Začalo hořet roští a uschlé skácené stromky. Ale to už měla zvířátka naplněný dub vodou a pomalu ho tlačila až na místo, kde veverčáci našli sirky. Ohnivý kohout už začal nabírat na síle, když zvířátka s dubem byla na místě. Jelen pak dub svými parohy převrátil a všechnu vodu na požár vylil. Oheň jen zasyčel a začoudil a zmizel. Oba veverčáci byli hrozně rádi, že se jim společně s ostatními zvířátky podařilo oheň uhasit. Všechna zvířátka veverčáky pokárala, ale hned jim odpustila, že si oba veverčáci neopatrně hráli s věcmi, které v lese ztratili lidé. Hryz i Smith si už také nikdy nehráli s věcmi, které neznali. Tato zkušenost, kdy mohl shořet celý les, je natolik ponaučila. Oba veverčí kluci od té doby hlásili doma všechno, co bylo v jejich lese podezřelé a neznámé. Všechna zvířátka si pořádně zapamatovala co se stalo. A byla vždy připravena porazit toho obávaného ohnivého kohouta. Jelen se dál těšil své vážnosti a paní Sova? Ta se stala velice váženou i v dalších lesích, kde zvířátka naučila, jak uhasit požár.

Proto děti když najdete sirky, nechte je raději ležet a řekněte o nich svým maminkám a tatínkům. Uvidíte, že Vás oba pochválí.

Dobrou noc.....